

Isa Schöier

PEPPARKAKSHUSET

Pepparkakshuset är en modern julsaga i en akt om några människor i ett och samma hus. Somliga hyr och somliga äger, och alla kämpar de med att försöka orka med sig själva under ett kyligt decemberdygn. Mer om pjäsen finns att läsa på min hemsida isaschoier.se där ni också hittar kontaktuppgifter. Den som vill spela pjäsen måste ha uppföranderättigheter, detta gäller även skolor. Kontakta Colombine Teaterförlag (info@colombine.se) om ni är en professionell grupp, och ATR förlag (info@atr.nu) om ni är en skola eller ett amatörteatersällskap.

Personer:

DANTE man i 35-årsåldern, inneboende hos:

CARLOS som är 40-45, advokat och har kontor i husets bottenvåning

KATERINA mellan 30 och 40

NADJA hennes dotter

MARGARETA närmar sig 60, bor i huset och arbetar deltid som Carlos sekreterare

TORSTEN hennes man, pensionär

JULENS ÄNGEL

Scenförteckning:

- 1 BAKA BAKA LITEN KAKA
- 2 SOPOR/STILLEBEN
- 3 STRÖMBRYTAREN
- 4 UTANFÖR HUSET
- 5 MELLANDÖRREN
- 6 TORSTEN OCH MARGARETA
- 7 DET ÄR NATT NU
- 8 KÄRE GUD
- 9 JULENS ÄNGEL
- 10 KATERINA SKRIVER PÅ
- 11 UTE OCH INNE
- 12 VÄLKOMMEN TILL FESTEN
- 13 TRE VISE MÄN
- 14 DU DÄR, DU MED VINGARNA
- 15 ETT INTENSIVT LJUS
- 16 PEPPARKAKSHUSET
- 17 TILL DOM HEMLÖSA

Scenografisk not: Huset är ett flervåningshus och historien utspelar sig inne i och utanför huset. I Katerinas lägenhet är det köket som är viktigast, i Torsten och Margaretas ser vi hela lägenheten. I Carlos lägenhet är det bara en fåtölj vi behöver se, förutom uthyrningsrummet där Dante bor, liksom instängd mellan sin ytterdörr och mellandörren in till Carlos. Vi ser också det som sker i det lilla advokatkontoret på bottenvåningen, utanför själva porten till huset och vid återvinningsstationen strax intill.

SCEN 1 BAKA BAKA LITEN KAKA

(DANTE står och diskar med gummihandskar i en diskbalja av plast på ett litet bord. Han bor i uthyrningsdelen av Carlos lägenhet och när han är klar samlar han ihop skräp och knyter ihop sin soppåse.)

DANTE:

Det är så lite nu som man får slänga. Jag är rädd att slänga fel saker. Jag känner inte Carlos. Jag hyr bara. Ett rum. Jag har gjort en pepparkaksdeg men jag har ingen ugn. Nu vet jag inte var jag ska lägga den. Det är väl kompost egentligen. *(samlar sig inför att gå ut i trapphuset)*

Om jag öppnar munnen nu och börjar prata så ska ni inte lyssna på vad jag säger.

(Det smäller i dörrar lite varstans i huset. Dante ångrar sig och stannar inne. KATERINA kommer hem till sig med kassar i båda händerna och röjer köksbordet, tar fram degkavel, mjöl och pepparkaksformar. CARLOS har just lämnat advokatkontoret men tittar in igen till MARGARETA som sitter lutad över fakturapärmen.)

CARLOS:

Du borde inte sitta kvar Maggan. Du borde gå hem och klä Torsten med lite glitter och sånt. Jag betalar ingen övertid det vet du.

MARGARETA:

Jag vet inte hur du ska hinna bara.

CARLOS:

Jag är en överlevare. Ses i morrn. *(går)*

(vid köksbordet hos Katerina)

KATERINA:

Man kan försöka bedra sig själv med att allt som händer i den här världen egentligen händer nån annan, att det är därute på nåt vis. I den där världen som kallas för omvärlden och som är som nåt slags tillval, som nåt slags extraval för den som orkar, som att lära sig ett främmande språk, eller som att idrotta, nånting för dom ambitiösa.

I själva verket finns inte omvärlden. Allting är samma värld. Inne och ute, alla gränser är bara på låtsas för att vi ska härda ut.

Nadja har du ätit av pepparkaksdegen?

(NADJA som har suttit med hörlurar på sig djupt försjunken i ett dataspel reagerar inte och Katerina insisterar inte. Börjar baka med det som finns kvar av degen.)

KATERINA:

Hur har du haft det i dag Nadja?

Nadja?

NADJA!

NADJA:

Ja mamma. Skrik mera.

(snappar åt sig lite deg och går ut i trapphuset. Katerina försöker baka lite till men ger upp. Tar Nadjas jacka och sin egen och går ut. JULENS ÄNGEL kliver fram i det övergivna köket och rättar till pepparkaksdegen lite. Tittar lite bekymrat i kassarna. Försvinner ut i trapphuset också han.)

SCEN 2 SOPOR/STILLEBEN

(Ett intensivt ljus tänds samtidigt i hela huset. Alla lägenheterna blir synliga. Dantes lilla rum är tomt men det hörs ljud ifrån toaletten, på kontoret tittar Margareta upp från pärmarna, ställer in dom i bokhyllan och tar sin väska för att gå.)

MARGARETA:

Vi hjälper människor. Jag brukar tänka så. Jag ser dom framför mig, jag tänker att vi håller dom i handen. Sen måste vi ju ta betalt men egentligen är det inte det det handlar om.

(Margareta lämnar kontoret. Uppe hos sig ligger Carlos och vilar i en bakåtfälld fåtölj med ett par nycklar i handen, till synes ostörd av ljuset, och i Torsten och Margaretas lägenhet står Torsten och väger sig på en badrumsvåg. Han sparkar av sig tofflorna för att förbättra resultatet lite. Tar av sig byxorna. Margareta kommer hem och han försöker få på sig dom igen.)

TORSTEN:

Jag tog en dusch.

MARGARETA:

En dusch? Så här dags?

TORSTEN:

Ja jag duschade lite. Ska du ha nån mat nu då. Det har stått här hur länge som helst.

(De äter)

MARGARETA:

Det är i alla fall skönt med vintermörkret.

TORSTEN:

Ja.

(De äter)

MARGARETA:

Det är i alla fall skönt.

(Carlos vaknar till av ljudet när han tappar nycklarna i golvet. Sätter sig upp)

CARLOS:

Jag är en överlevare.

TORSTEN:

Ikväll sätter jag upp krubban.

MARGARETA:

Varför gör du det där varje år? Du tror ju inte ens på det?

TORSTEN:

Vad vet du om vad jag tror och inte tror? *(reser sig och börjar duka av)*

MARGARETA:

Torsten.

TORSTEN:

Skulle du inte baka pepparkakor?

MARGARETA:

Jo. Torsten.

TORSTEN:

Ska du säga nåt så säg det och sitt inte bara där och tjata. Torsten Torsten. Jag vet vad jag heter. Jag tar ner krubban. *(kliver upp på en stol)*

MARGARETA:

Kan vi inte strunta i julen i år? Vi har tre vise män och alla har tappat huvet, kan vi inte bara strunta i det?

TORSTEN:

Jo. Om du tycker så. Ska vi bara slänga den här då? Ut i soporna? Vad ska vi göra då i jul?

MARGARETA:

Vi kanske kan dela på oss lite?

TORSTEN:

Delat på oss? Vi sitter väl inte ihop heller.

(En blodtrycksmanschett pumpas upp. Ljudet kommer från Carlos som sitter framåtlutad i fåtöljen med skjortärmen uppkavlad. Han tar blodtrycket på sig själv och när han är klar reser han på sig.)

CARLOS:

Små människor har små bekymmer. Sen är vi några som försöker få ihop helheten också. Lyfta blicken. Höra hemma i en annan dimension kanske.

(Dante spolar i toaletten och kommer ut i sitt lilla rum. Tar upp soppåsen för att gå ut med den. Hejdar sig och väntar när han hör hur Carlos rör sig i hallen intill, först när Carlos har plockat upp sina nycklar från golvet, tagit på sig en rock och gått ut genom sin ytterdörr och nerför trappan ger sig Dante ut med sin soppåse. Det blir åter tyst och stilla i huset.)

MARGARETA:

Det är i alla fall skönt att det är mörkt.

(det blir mörkt)

SCEN 3 STRÖMBRYTAREN

(Julens ängel har hittat strömbrytaren på teaterns vägg. Han provar den några gånger. Leker lite med belysningen. Upptäcker sig själv på olika sätt i ljuset. När ljuset plötsligt tänds bakom honom på husets yttervägg drar han sig undan)

SCEN 4 UTANFÖR HUSET

(Nadja sitter uppflugen på en soptunna, det är en modern sopstation med olika behållare för olika typer av sopor. Katerina står och röker.)

NADJA:

Vet du varför hålen är så små?

KATERINA:

För att man ska vika ihop kartongerna.

NADJA:

Nej för att annars kryper dom hemlösa in och lägger sig.

KATERINA:

Har du hittat på det?

NADJA:

Vi har pratat om dom i skolan.

(Katerina är tyst en stund. Sen fimpas hon mot väggen.)

KATERINA:

Det är ett jävla snackande om dom hemlösa bara för att det är jul, tror dom att alla andra människor är så förbannat hemma då? *(Ser sig om efter en plats att lägga fimpen på.)* Tror dom att hemkänslan är så stark i det här landet va?

NADJA:

Nu går vi upp mamma. *(tar hand om fimpen och slänger den)*

KATERINA:

Förlåt Nadja. Det är inte ditt fel.

NADJA:

Det vet jag väl. Det är ditt. Skyll dig själv om du inte känner dig hemma. För här bor vi i alla fall. *(går in, på väg in möter hon Carlos som inte tar nån notis om henne utan försvinner längs gatan.)*

(Katerina letar rätt på fimpen igen och tänds den snabbt. Röker några snabba sista bloss på väg mot porten, slår koden men den fungerar inte. Dante öppnar och de möts i dörröppningen.)

KATERINA:

Ska du in eller ut?

DANTE:

Ut. *(håller i dörren)* Det är inte det att jag är blyg. Problemet med mig är att jag pratar för mycket. Jag överdriver allting. Jag passar inte bland folk helt enkelt. Det är det. Förstår du?

KATERINA:

Du får väl ta det lite lugnare kanske.

DANTE:

Ja. Jag ska slänga den här. Titta! *(håller upp sin soppåse)* Den här också. *(tar fram pepparkaksdegen och visar den också)* Jag kan lika gärna slänga alltsammans, eller hur? Det är en pepparkaksdeg. Jag har en deg men ingen ugn.

KATERINA:

Jag måste gå in.

DANTE:

Idag kan man känna sig rädd. Alltså inte idag tisdag till skillnad från i morgon onsdag. Det är inte en fråga om veckodagar. Utan idag för att vi inte kan låta bli att leva just här och nu. Idag.

Och det enda man kan göra är att försöka hålla rädslan en bit bort så här, en bit ifrån sig så att den blir som en sak, nånting man har. Eller inte har. Förstår du? Du förstår inte. Jag visste det.

KATERINA:

Du jag är ledsen om jag sa nånting dumt förut. Jag måste verkligen gå in nu.

DANTE:

(snabbt): 2015.

KATERINA:

Va?

DANTE:

Jag har skrämt bort dig. Jag skrämmer bort alla. Utom din dotter. Hon hjälper mig med det här. Sortera.

KATERINA:

Nadja?

(Torsten kommer ut med krubban i en vit skokartong. Han trycker ner den i den vanliga soptunnan.)

KATERINA:

Förlåt men jag förstod inte vad har du med Nadja att göra?

DANTE:

Ingenting. Papper och plast. Det är koden. 2015. Dom har ingen vidare fantasi.

KATERINA:

Alltså ursäkta jag kan koden. Jag undrade bara hur du känner Nadja.

DANTE:

Hon lär mig att sortera. Glas går för sig. Och det ska det ju. Och ljus glas går för sig och mörkt glas går för sig. Ofärgat heter det, Och färgat.

KATERINA:

Jag har inte tid med det här.

DANTE:

Jag skriker på nätterna också.

KATERINA:

Du vem fan har inte lust att skrika på nätterna?

(Katerina går in)

TORSTEN:

Så det är du det. Som skriker. Du bor hos Carlos va?

DANTE:

Jag måste gå upp nu. *(slår koden och går in i huset)*

TORSTEN:

(ensam) Jaha. Jaha så du måste gå upp nu. Själv måste jag ingenting!

(Torsten plockar upp lite skräp på marken och går bort till sopstationen med det. Kastar det. Papper för sig och plast för sig. Sparkar sen till en av behållarna. Carlos återvänder med en fastfoodpåse i handen. Studerar Torsten och stannar upp.)

CARLOS:

Torsten!

TORSTEN:

Hej du. *(Hittar ett sista skräppapper och fångar upp det från marken.)*

CARLOS:

Fint du gör. Torsten.

(Dante blir synlig inne i huset.)

TORSTEN:

Det ska väl vara lite fint härute nu.

CARLOS:

Ja för dom som bryr sig om sånt. *(går in)*

TORSTEN:

Du! Advokaten! ... *(försvinner in efter Carlos)*

DANTE:

Vi kan inte säga att det skrämmer oss för det finns inget oss. Förstår du inte? Oss. Vi. Det är ju som att säga att det finns ett sammanhang, att vi hör ihop, att vi tycker nåt tillsammans, det går inte att göra såna anspråk, det är inte sant helt enkelt, nu flyger alla fritt i ett tomrum, nej det går inte att säga att det är ett tomrum, för någon är det ett tomrum, för nån annan är det inte det. Jag är så trött. Vi kan inte säga att vi längtar efter nånting heller för varje människa har rätt att längta efter precis vad som helst, det som är min hetaste önskan är en mardröm för nån annan, vi hör inte ihop.

(Katerina blir synlig inne på sin toalett. Hon har fortfarande jackan på sig. Hon går igenom sina tänder med tandtråd.)

KATERINA:

Nadja! NADJA!

(När hon inte får nåt svar går hon iväg för att leta efter henne. Dante diskar. Han torkar sig i ansiktet med skjortärmen.)

DANTE:

Vi hör inte ihop.

SCEN 5 MELLANDÖRREN

(Dante står och diskar. Det knackar på mellandörren till Carlos lägenhet. Sen sätts en nyckel i och Carlos kommer in.)

CARLOS:

Det är bara jag, vem tror du?

DANTE:

Du vill ha hyran.

CARLOS:

Du jag vill ha en massa saker. Jag ville bara kolla hur du mår. Checka av lite.

DANTE:

Jag kan betala.

CARLOS:

Du min plånbok är en flygplats. Så du kan gissa hur mycket jag bryr mig. *(plockar med disken i Dantes lilla diskställ.)* Jag har fått hjärtklappning också. Är det farligt?

DANTE:

Vi känner inte varann.

CARLOS:

Du är en misstänksam jävel du. Törs du titta mig i ögonen? Törs du det? Titta här! *(Håller upp en tratt)* Här är mitt bankkonto. Och här... här kommer din hyra. *(håller diskvatten genom tratten. Tittar upp på Dante som stirrar på hans lilla demonstration.)*

DANTE:

Vad vill du egentligen?

CARLOS:

Du det är okej. Du kan betala nästa vecka.

DANTE:

Jag kan betala. *(tar fram pengar)* Jag har mer här nästan.

CARLOS:

Köp julklappar för dom där. Och försök hålla ihop. Det är bättre.

(Återvänder in till sig. Dante tittar på pengarna han har i handen)

KATERINAS RÖST:

När man bor i en lägenhet så bor man i lägenheten Nadja. Den här dörren är våran ytterdörr. Ibland går man ut. Sen går man in igen. Men man bor inne i lägenheten. Man bor inte i trapphuset eller på trottoaren.

DANTE:

(lägger tillbaka pengarna) Jag kan betala.

SCEN 6 TORSTEN OCH MARGARETA

(Det prasslar inne hos Margareta som håller ut en låda med gamla kvitton och rotar igenom innehållet, stoppar på sig en del. När Torsten kommer in från ytterdörren rycker hon till. Han säger ingenting. Tar bara ett kliv förbi henne och tänder lyset.)

MARGARETA:

Vad gjorde du så länge?

TORSTEN:

Spelar det nån roll det?

MARGARETA:

Du ska inte gå ut i bara skjortan.

TORSTEN:

Jag menar spelar det nån roll för dig vad jag gör eller inte gör?

(Torsten går och sätter på musik)

MARGARETA:

Det är väl klart att det spelar roll.

TORSTEN:

Vad ska du då vara själv för i jul? Ska du vara borta på själva julafton?

MARGARETA:

Det handlar inte om julafton.

TORSTEN:

Om du tar bilen får du själv ha igång den. Jag orkar inte hålla på med den längre.

MARGARETA:

Torsten vad gör du när jag arbetar?

TORSTEN:

Det är ju bara några timmar.

MARGARETA:

Jag vet men vad gör du?

TORSTEN:

Vad tror du? Jag lägger patiens. Jag står i hallen och tittar ut genom titthålet. Jag gör sånt som gamla gubbar gör. Hade du velat att jag gick på gym?

MARGARETA:

Hur kan du vara så säker på allting? På hur du vill ha det. Och på hur det ska vara. Du tycker nånting precis hela tiden. Du tycker nånting eller så sätter du på musik.

(Torsten stänger av musiken.)

TORSTEN:

Är det nåt mer vi ska sluta med? Pepparkakor? TV? Säg till bara.

MARGARETA:

Blir du aldrig rädd Torsten. För att vi har det så här?

TORSTEN:

Nej.

MARGARETA:

Jag vill skiljas Torsten.

TORSTEN:

Nu går vi och lägger oss.

MARGARETA:

Jag vill skiljas.

(Torsten går in i badrummet för att göra sig i ordning för en tidig kväll. Margareta sitter kvar i köket en liten stund. Sen går hon till badrummet och tittar på Torsten.)

TORSTEN:

Jag träffade förresten Carlos i trappan. Jag sa åt honom att göra nånting åt den där skrikhalsen däruppe. Vet du vad han svarade? Jag är advokat men det betyder inte att jag tar på mig andra människors bekymmer. Va? Andra människors bekymmer? Kommer du?

(Margareta tar på sig en kofta och ett par skor)

MARGARETA:

Du har glömt att stänga ytterdörren. *(går)*

(Torsten gör sig helt klar. Sen går han till sängen, dricker ett glas vatten, och kryper ner. Det blir tyst i lägenheten. Julens ängel står i mörkret vid gardinen men vågar sig inte fram så länge Torsten är vaken. Nere på advokatkontoret står Carlos och ringer.)

CARLOS:

Det ska inte vara några problem hördu. Nej det ska inte vara några problem. Det ska inte heller vara några problem.

(Margareta kommer in på kontoret.)

CARLOS:

Maggan?

MARGARETA:

Du kanske vill ringa ifred.

CARLOS:

(kommer ihåg sitt telefonsamtal) Du jag får återkomma. *(lägger på)* Vad gör du här på kvällen Maggan? Jag träffade din man på vägen upp.

MARGARETA:

Jag vill inte prata om Torsten.

CARLOS:

Inte jag heller. Men det är fan så svårt att låta bli. *(slår ihop en pärm som han haft uppslagen och går för att ställa in den i hyllan)* Det är julafton vilken dag som helst och i år får jag inga presenter. Kan du förklara det?

MARGARETA:

Ge mig den där. *(tar pärmen och sätter sig för att arbeta)* Du är full. *(öppnar och tittar ner i Carlos fast food-påse som han släpat runt på sen han köpte den)*

CARLOS:

Nej. Spik nykter.

MARGARETA:

Om det inte går ut några fakturor kommer det inte in några pengar.

CARLOS:

Akta dig för att bli gnällig Maggan.

(Margareta svarar inte. Hon börjar klistra in kvittona hon haft med sig i pärmen. Efter en stund håller Carlos upp ett glas av nånting obestämbar åt sig ur en flaska han hittar i bokhyllan)

CARLOS:

Har du nånsin sett på nån av våra klienter och tänkt det där skulle kunna vara jag. Bli jag. Det där skulle kunna bli jag. Jag har bara klarat mig undan med en hårsman. Har du tänkt så?

MARGARETA:

Nej. (Det blir stilla en liten stund. Sen sträcker sig Margareta efter flaskan, för att ställa in den? Eller för att hålla upp ett glas åt sig själv? Carlos tar fatt i hennes hand och håller fast den)

CARLOS:

Ska jag vara tomte i år? Vill du det? Jag har ingenting för mig på julafton vet du så det skulle passa mig utmärkt. Som hand i handske. *(Släpper henne. Fyller på i sitt glas)* Det är där den ska vara min hand. I handsken.

MARGARETA:

Jag visste inte att du skulle vara här. Jag ville bara komma ikapp lite.

CARLOS:

Jag har inte råd med dig, vet du det?

MARGARETA:

(sätter på sig koftan) Oroa dig inte. Jag skriver inte upp det här. Jag ville bara sitta lite. Jag tänkte bara att om jag kunde få komma ner hit och sitta lite så kanske det skulle gå bra.

CARLOS:

Nej nej. Du hör inte vad det egentligen handlar om. Du hör inte. *(håller upp sprit i ett glas till Margareta också)* Här. Drick.

MARGARETA:

Vad menar du med det?

CARLOS:

Men du har nog med Torsten. Du klarar dig bra så här. Om du bara kan ta på dig din kofta och gå ner hit ibland så står du ut med skitlivet däruppe. Så du vill inte veta hur det står till hos advokaten egentligen. Hur det egentligen står till.

MARGARETA:

Varför har du ingen respekt för Torsten? *(Margareta tar en klunk ur sitt glas och går sen till handfatet och diskar det.)*

CARLOS:

Jag vet inte vad jag har. Vet du?

MARGARETA:

Nej.

CARLOS:

Det är bra Maggan. Stå på dig. Du och Torsten. Ni är fina ihop. Riktiga julgransprydnader. Och håller ordning i huset gör ni också.

MARGARETA:

Tror du inte att jag vet hur det står till? *(trycker först fakturapärmen, sen bokföringspärmen, sist några lösa kvitton i famnen på Carlos.)* Tror du inte att jag kan räkna? Jag ska gå hem nu.

CARLOS:

Varför är du arg på mig Maggan?

MARGARETA:

Du ska bara sköta ditt jobb. Du har ansvar för människor.

CARLOS:

Det är bra Maggan, det är fina kvitton det här.

MARGARETA:

Det är inget fel med dom. Du behöver kvitton, eller hur?

CARLOS:

Du tror att allting handlar om dina gamla pärmar Maggan. *(öppnar bokföringspärmen i ryggen och låter innehållet i den falla ner på golvet.)* Men det är ingen som bryr sig om dom här. Titta vad jag gör med dina kvitton, Maggan.

MARGARETA:

Jag ska gå hem.

CARLOS:

Gör det.

MARGARETA:

Mitt liv är inget skitliv. (*Går*)

CARLOS:

(*ensam kvar*) Nej. Kanske inte. Men det handlar inte om det. Det handlar inte om ditt liv Maggan. (*ser sig om efter sina nycklar*) Jag ska också gå. (*går*)

SCEN 7 DET ÄR NATT NU

(Katerina sitter vid sitt köksbord och försöker rädda över en och annan degbit till en plåt. Det mesta hamnar i papperskorgen. På en annan plåt ligger delar till ett pepparkakshus.)

NADJA:

Varför gör du inte ett höghus? Ingen bor i såna där hus längre.

KATERINA:

Svara istället.

NADJA:

Jag känner alla här i huset.

KATERINA:

Vad betyder känner?

NADJA:

Det är inte alla som pratar med barn. Men han gör det.

KATERINA:

Dante. Heter han verkligen Dante?

NADJA:

Får jag inte prata med vem jag vill?

KATERINA:

Det är bara det att han verkar så ensam. Och så det där med skriken. Han kanske inte mår så bra.

NADJA:

Du är väl också ensam.

KATERINA:

Jag?

NADJA:

Ja. *(tar sin jacka för att gå ut.)*

KATERINA:

Du stannar inne! Det är kväll nu. HÖR DU VAD JAG SÄGER? *(Tar ifrån henne jackan och ställer sig i vägen. Nadja försvinner in på sitt rum istället och lämnar henne ensam.)*

(Samtidigt kommer Margareta hem och tänder, när hon kommer in till Torsten är sovrummet behängt med glitter. Eller är det Torsten själv som sover med glitter i håret?)

MARGARETA:

Torsten?

CARLOS:

Det handlar om sken och fasader, Maggan. Ska man lita på mig, ska man lägga försvaret av sin egendom och sitt borgerliga liv i mina händer, måste man inte då föreställa sig mig som en man som kan ta vara på sig själv?

(Margareta tar bort glittret och går och sätter sig i sängen bredvid Torsten utan att klä av sig. Öppnar hon fönstret? Tar hon sömntabletter?)

MARGARETA:

Akta dig för att bli gnällig Maggan.

(Carlos, uppe hos sig, hämtar sin blodtrycksmätare, håller i den, betraktar den utan att riktigt orka använda den. Katerina står, länge stilla, med Nadjas jacka i handen. Dante skriker. Carlos far upp och bankar i väggen till Dantes rum)

CARLOS:

MEN KAN DU HÅLLA KÄFTEN DÄRINNE? DET ÄR NATT FÖR FAN! NATT!
(bankar igen. Släcker en lampa går och sätter sig på kanten av sin fåtölj.) Kan du hålla käften?

(Dante tänder en lampa. Klär på sig i all hast och ger sig ut för att inte störa mer. Det blir lugnt i huset.)

SCEN 8 KÄRA GUD

(Nadja i pyamas tänder ett stearinljus eller en ficklampa inne i sitt sovrum)

NADJA:

Kära Gud jag ber för alla som skriker på natten att dom ska sluta och särskilt då för min mamma eftersom hon egentligen inte menar det. Hon vill vara mer med mig. Hon vill inte jobba på kvällarna men hon gör det ändå. Men jag tycker att hon kan jobba när hon vill. Jag behöver upptäcka saker. Jag behöver tid för att se allting. Och det är bra när hon jobbar för då kan jag vara överallt.

Som i det här huset till exempel. Det finns platser i det här huset där hon inte har varit ens. Vuxna förstår inte hus lika bra som barn. Det är kanske för att dom alltid har nycklar. Dom behöver aldrig sitta i trappan och vänta. Jag tror inte man känner till ett hus innan man har suttit några gånger i trappan och bara hört allting. Man tror att man ska lyssna på en massa ljud och det gör man väl också. Fast mest hör man hur tyst det kan bli ibland.

Hon tror att jag längtar efter henne hela tiden men det gör jag inte. Jag längtar bara efter henne ibland. Så egentligen behövde hon inte oroa sig. Så kan du se till det? Tack och god natt.

SCEN 9 JULENS ÄNGEL

(Det är tomt vid sopstationen. Som tur är lyser en gatlykta så vi ser när locket på den vanliga soptunnan lyfts upp och julens ängel kommer uppkravlande med Torstens krubbkartong i händerna. Vingarna fastnar och går sönder. Han tänker efter lite och placerar den där Nadja brukar sitta, slår sedan koden till porten men den vill inte fungera. Inte ens om han plockar upp sitt trollspö och svingar det. Han hittar Katerinas gamla fimp och låtsasröker den. Tittar upp mot huset. Därinne är det mörkt utom hos Katerina och kanske på kontoret där en lampa lyser upp högen med kvitton på golvet.)

KATERINA:

Nadja? På vilket sätt är jag ensam menar du? Är det nån som har sagt det till dig? Ser jag så ensam ut? Sover du Nadja?

(sätter på sig en jacka över nattlinnet och ett par byxor, letar rätt på cigaretterna och går ut. Samtidigt famlar Torsten i mörkret efter nycklarna i Margaretas kofta. Kanske ser vi det. Kanske ser vi honom först när han kommer in på kontoret i morgonrock och träskor, slår på kopian och sätter sig för att skriva ett flygblad som han sen kopierar upp i ett tjugotal exemplar.)

TORSTEN:

Han har skrikit en gång för mycket nu. Det finns gränser för allting. Gränser är till för att man ska kunna urskilja när en överträdelse har ägt rum. Och ju fler överträdelser desto mer behöver vi gränserna.

Jag vill bara sova ifred. En människa har rätt att sova ifred, eller hur? Sova, och sen fira jul.

(Torsten kliver genom väggen och börjar dela ut lappar till publiken. Kanske får också julens ängel en lapp, som han inte kan läsa?)

TORSTEN:

Varsågod! Tag och läs! Skulle man kunna säga. Satans vad det är kallt här!
(försvinner in genom porten för att dela ut lapparna i trappuppgången.)

(Julens ängel försöker hinna med genom porten men kommer försent. Går och sätter sig på andra sidan återvinningsbehållarna med ryggen emot huset och börjar leka med flygbladet. Sekunden efteråt kommer Katerina ut på trottoaren för att röka. Hon röker. Locket till soptunnan står på vid gavel. Hon kastar ett öga omkring sig och går sen och tittar ner i den.)

TORSTEN:

En gång är ingen gång säger dom. Men det finns alltid den gången som är en gång för mycket. När någonting sker en gång för mycket kan hela bilden förändras.

(Dante kommer raskt promenerande från andra hållet och stannar till när han känner igen Katerina.)

DANTE:

Skönt väder inte sant? För en promenad. För en promenad är det skönt. Annars är det kallt. Det är kallt att ta sig en cigarett mitt i vintern kan jag tänka.

KATERINA:

Framförallt är det sent.

DANTE:

Ja. Du kanske måste gå in.

KATERINA:

Får jag fråga dig en sak?

DANTE:

Det är ju en fråga i en fråga. Du frågar om du får fråga. Fryser du? *(börjar ta av sig sin rock)*

KATERINA:

Nej. Nej. Det är bra.

DANTE:

Jag överdriver allting.

KATERINA:

Ja.

DANTE:

Ja.

KATERINA:

Men det gör ingenting. Hur länge har du bott här?

DANTE:

Jag hyr bara.

KATERINA:

Vi hyr också. Han som vi hyr av har bott i Finland i två år.

DANTE:

Då har ni tur.

KATERINA:

Ja det har vi väl. Vi har kontrakt och godkänt av föreningen och allting. Men han trivs visst inte. Han brukar säga det. Blir det inte bättre kommer jag hem. Och då åker vi ut.

DANTE:

Det är så. För honom är det här hemma.

KATERINA:

Ja.

DANTE:

Och Nadjas pappa?

KATERINA:

Du jag vill inte prata om Nadjas pappa okej?

DANTE:

Okej.

(Det blir tyst för ett ögonblick. Sen vänder sig Katerina häftigt om mot Dante)

KATERINA:

Tycker du... Jag menar om du ser på mig. Du känner inte mig men bara sett sådär utifrån. Skulle du tänka nåt särskilt om mig? Alltså till exempel "Hon där, hon är säkert ute varje helg."... eller "Föreningstypen, verkligen..".. eller "Hon där hon ser ensam ut."... du vet. Nåt karaktärsdrag. Nej.

DANTE:

Nej.

KATERINA:

Nej. *(fimpar och ser sig om efter nånstans att lägga fimpen)* Du har rätt det är kallt här.

(Katerina kastar fimpen på marken och trampar på den.)

DANTE:

Säg en sak. Om jag skulle. Du måste inte svara, men jag undrar. Om jag skulle sträcka ut handen såhär. Och röra vid din kind. Där. Skulle du då... Jag menar skulle det vara att gå för långt? *(svarar själv)* Det skulle vara att gå för långt.

KATERINA:

Nej.

DANTE:

Jag ber om ursäkt. *(det blir tyst en stund)* Vad sa du?

KATERINA:

Nej det skulle inte vara att gå för långt.

(Dante lägger hastigt handen intill hennes kind och kysser henne och hon besvarar kyssen. Länge.)

(Nadja tänder ficklampan/stearinljuset igen, sitter i sängen med filten uppdragen till axlarna)

NADJA:

För om hon inte slutar oro sig så glömmet vi det där med jul och sån skit. Jag vill inte ha nåt pepparkakshus. Jag vill bara vara ifred och stanna här och leva. Klart slut.

(Torsten återkommer till kontoret. Påbyltad. Städar efter sig, stänger av kopian men glömmet kvar originalet.)

TORSTEN:

Här vadar man i papper. Gamla kvitton. Vad är det för människor som inte kan städa efter sig. *(Samlar upp kvitton från golvet och kastar ett öga på dom. Ser sig om och får syn på spritflaskan, plockar upp den.)*

(ute)

KATERINA:

Du bara....

DANTE:

(snabbt) Ja.

KATERINA:

Du bara kysste mig.

DANTE:

Ja.

TORSTEN:

Och den här lilla firman. Hur länge tror du att du kan hålla den flytande? Går det bra? Går affärerna bra härute? *(Ser sig om och hämtar tre glas som han arrangerar på bordet. Håller upp sprit i glaset. Provsmakar. Rättar till glaset. Ställer ifrån sig flaskan och ställer sig bakom den mittersta stolen.)* Sådär. Nu kan vi fira. Nu kan vi ha en liten firmafest. Torsten! Du sitter där, och du Maggan sitter här bredvid mig. Som alltid, Maggan, flytta lite närmare. Jaha. Jag kanske är advokat. Men det betyder inte att jag inte har känslor. Nu till exempel har jag en. En känsla. Jag har bara glömt bort vilken det var. *(Tömmer ett glas och flyttar sig till Torstens plats. Tittar på glaset. Tömmer det. Läser på kvittona igen. Rynkar pannan och läser igen. Håller upp mer i sitt glas och höjer det igen)* Skål då. För vår lilla TV-apparat. För min nya mobiltelefon. Fina grejer.

(ute)

DANTE:

Det är ett fint hus.

KATERINA:

Ja. *(och efter en stund)*: Det är inget hus det är en stjärnbild.

DANTE:

En stjärnbild?

KATERINA:

Ja. Varje människa är en stjärna. Sen är det någon annan på långt håll som har ritat streck emellan och säger att dom hör ihop. Men själva vet dom inte om det. Jag menar stjärnan vet inte att den är med i Karlavagnen eller hur?

DANTE:

Vem är det som har ritat då? I så fall. Vem är det som har ritat ihop oss? Just dig och mig.

KATERINA:

Det var bara en bild. Det var nånting jag fick lust att säga, okej?

DANTE:

Carlos säger att jag är misstänksam. Men jag är inte misstänksam. Jag känner honom bara inte.

KATERINA:

Carlos?

DANTE:

Advokaten. Som jag bor hos. Han tror att jag inte kan betala. Men utan pengar är man inte värd nånting.

KATERINA:

Vad är det med dig egentligen? Är det nån sjukdom eller nåt?

DANTE:

Det blir för tyst bara. Jag ska gå lite till. (*går*)

SCEN 10 KATERINA SKRIVER PÅ

(Katerina tittar efter Dante. Sen går hon till porten och slår koden men den fungerar inte. Känner efter nycklar men har inga med sig.)

KATERINA:

Helvete också. Jävla skitkod. *(viskropar)* NADJA!

(Inne på kontoret verkar Torsten trött, han förlorar sig i detaljer. Har tagit av sig sin vigselring och leker med den.)

TORSTEN:

Vill du veta vad jag gör när du arbetar? Vill du det?

KATERINA:

(lågt): NADJA!

TORSTEN:

Jag spelar piano. Jag ritar svarta och vita tangenter på köksbordet och sen spelar jag.

KATERINA *(till publiken):*

Det är ingen som ritar ihop oss. Det handlar bara om att orka. Ibland orkar man höra ihop. Ibland orkar man inte. *(Katerina letar på trottoaren efter stenar att kasta upp mot sitt och Nadjas fönster. Missar. Huset rör sig irriterat. Letar fler stenar. Vänder sig återigen till publiken):* Får jag se? *(läser Torstens flygblad)*

Undertecknade boende i huset kräver:

Att den inneboende på plan tre som nattetid stör samtliga boende med skrikande ljud ska avvisas från huset snarast.

Var vänlig signera och lämna in denna lapp till advokatbyrån på nedre botten! Snarast! Om vi ska få en lugn jul!

En ansvarskännande granne. *(slänger pappret i soptunnan, samlar in fler och fler papper i handen.)*

TORSTEN:

Det ser för jävligt ut härinne.

KATERINA:

Helvete! (sjunker ner med pappersbunten i handen, på marken där Julens ängel tidigare satt och lekte med flygbladet. Plockar upp också det pappret. Vecklar ut det. Stirrar på det. Tar upp en penna och skriver sitt namn. Viker ihop det. Sitter kvar. Inne på kontoret reser sig Torsten, tar några djupa klunkar direkt ur flaskan och börjar samla ihop kvitton och annat papper i en kartong)

SCEN 11 UTE OCH INNE

(Upp i lägenheten där Margareta sover tänds en lampa inne på toaletten. Det är Julens ängel som speglar sig, provar vågen)

KATERINA:

(till publiken) Är det nån som har cigaretter?

(Julens ängel väcker Margareta med ett ljud)

MARGARETA:

Torsten?

(Julens ängel flyr ut ur lägenheten och glömmer att stänga ytterdörren. Nadja kommer ut i sitt kök i pyamas)

NADJA:

Mamma?

CARLOS:

Jag kan inte ta ansvar för detaljerna. Jag måste hålla mig uppe. Förhålla mig kallt. Köpa cigaretter. Vadsomhelst. *(tar en rock för att gå ut)*

KATERINA:

Jag kysste en främmande man. *(reser sig och går bort till advokatkontoret som har en egen ingång intill ytterporten. Stoppar in den påskrivna lappen och står kvar och stirrar på brevinkastet efteråt. Ser att det lyser och knackar på rutan. Torsten därinne blir rädd och släcker lyset.)*

KATERINA:

Hallå! *(knackar igen)* Hallå därinne! *(slår koden igen men den fungerar inte, ser sig om och går iväg längs gatan. Upp hos sig sveper Margareta en morgonrock om sig och går ut i köket)*

MARGARETA:

Det är så tyst i det här huset ibland så jag undrar om vi alla är döda.

(Carlos springer i trappan, hejdar sig utanför Margaretas öppna ytterdörr, kliver in)

CARLOS:

Maggan?

MARGARETA:

Carlos! Gud vad du skrämdes.

CARLOS:

Dörren stod öppen. Det är mitt i natten Maggan. Varför står dörren öppen?

MARGARETA:

Jag vet inte. Torsten är borta.

CARLOS:

Borta? Vaddå borta?

MARGARETA:

Jag vaknade och han hade gått.

CARLOS:

Han kunde väl inte sova bara.

MARGARETA:

Han kan alltid sova. Vart ska du?

CARLOS:

Ut, Maggan, ut. Har du sett det här? *(ger henne flygbladet)* Det kom i lådan. Du har väl också fått ett.

(Margareta läser. Nadja har stått och tittar ut genom fönstret ner mot återvinningsstationen. Nu återvänder hon till köket, äter lite pepparkaksdeg från plåten och försvinner ut genom dörren)

MARGARETA:

Det är mitt i natten Carlos.

CARLOS:

Ge mig ett gott råd, Maggan. Ska jag slänga ut min inneboende för att få lite lugn och ro? Ska jag det?

MARGARETA:

Om det är lugn och ro du vill ha.

(Ingen säger något på en stund. Sen går Carlos mot dörren)

MARGARETA:

Jag vill inte ha för någon övertid. Men det andra vill jag ha. Du har mitt konto och du vet hur man gör så jag tänker inte oroa mig för det.

CARLOS:

Vad är det du säger här, Maggan?

MARGARETA:

Du har inte råd med mig. Du sa det själv.

CARLOS:

Maggan du *är* min firma.

(Margareta svarar inte. Istället går hon fram till sin kofta och känner efter i fickorna.)

CARLOS:

Du om det är det där jag sa... Du har ett bra liv Maggan. Ett bra liv. *(Margareta svarar inte)* Okej. Okej. Korten på bordet. Du förtjänar korten på bordet. Men det är inte som du tror. Det är inte firman, Maggan. Det är Carlos. Det är här det sitter. Du säger att vi hjälper människor. Jag tror inte på det längre. Vi ser på dom. Vi ser dom vinna, vi ser dom förlora. Jag tar i hand. Du sätter in kvitton. Men vi hjälper dom inte. Där har du mig Maggan. Jag har tappat tron. Du tror att det handlar om pengar. Du tror att jag kan arbeta mig ur det här.

MARGARETA:

Du vill inte vara en vanlig människa Carlos. Du vill inte ha vanliga människors begränsningar. När vanliga människor inte får det att gå ihop då har dom problem. Ekonomiska problem. Du har ekonomiska problem, Carlos. Du har inte tappat tron. Du har övertrasserat dina konton.

CARLOS:

Allt det där är bara detaljer, Maggan! Detaljer. Förstår du inte det? Jag är en människa vet du, inget bankkonto.

MARGARETA:

Är du helt säker på det? *(Carlos svarar inte)* Gå ut du. Åk på din krogrunda. Jag tar hand om det här. *(stoppar flygbladet i fickan)* Det är Torsten. Han har tagit mina nycklar och gått ner på kontoret.

CARLOS:

Du förtjänar nåt bättre Maggan.

MARGARETA:

Jaså? Gör jag det helt plötsligt?

(försöker sätta på sig sina skor men får det inte rätt)

CARLOS:

Maggan för fan.

(omfamnar henne)

MARGARETA:

(efter en liten stund) Du ska inte bete dig som nånting ur en TV-serie.

CARLOS:

Jag visste inte att det var det jag gjorde.

MARGARETA:

Jag vill resa härifrån.

CARLOS:

Vart då?

MARGARETA:

Man ska väl ha en kärna i sig, jag menar som ett pulserande hjärta nånstans, eller hur? Drömmar. Längtan.

CARLOS:

Ja.

MARGARETA:

En personlighet. Sig själv? Det har blivit så här litet. Ibland ser jag det inte ens.

CARLOS:

Hur ska du då kunna packa? Va? Maggan? Och hur ska du kunna resa nånstans, mitt i natten, om du inte ens kan ta på dig ett par skor?

(Margareta skrattar)

CARLOS:

Här. *(hjälpur henne med skorna)*

TORSTEN:

Vi ska väl alla göra oss av med det vi inte behöver eller hur? *(slänger mer och mer. Bakom en pappershög i bokhyllan står en ny spritflaska. Han tittar på den. Tar fram den. Håller upp på nytt i sitt glas och dricker ur det. Porten öppnas och Nadja kommer ut, ser sig om, får syn på krubbkartongen och utforskar den. Dante återvänder från sin promenad.)*

DANTE:

Sover inte du så här dags?

NADJA:

Dom här har gått sönder.

DANTE:

Det här är inte en kväll som alla andra kvällar. Ikväll går ingenting sönder.

NADJA:

Är du glad?

CARLOS:

Jag går ner. Jag gör det. Jag fixar Torsten. Jag ska ändå ut. Gå och lägg dig. Eller ta på dig nåt snyggare. *(går)*

DANTE:

Ge mig den där.

NADJA:

Det är inte kväll. Det är natt.

DANTE:

Man kan vara glad på natten också. Dom går att klistra dom här.

NADJA:

Jag vet inte var mamma är.

SCEN 12 VÄLKOMMEN TILL FESTEN

CARLOS:

(dyker in på kontoret där Torsten tittar i glaset) Så det är här du håller till.

TORSTEN:

(samlar ihop sig) Välkommen till festen, Carlos. Du är sen. Lite för sen. Du har redan druckit ur ditt glas. Jag också. Det är bara Margareta kvar. *(sätter sig på Margaretas plats)* Eller ska du vara Margareta?

CARLOS:

Vad fan har du gjort härinne?

TORSTEN:

(sätter sig på Margaretas plats och fortsätter utan att lyssna på Carlos): Det är enkelt. Jag vill skiljas Torsten. Jag vill skiljas.

CARLOS:

(kontrollerar kopian och plockar ur originalet): Vill du ha ett gott råd, Torsten? Ge dig inte på dom som är svagare. Fick du aldrig lära dig det. Man slår inte på småkillarna för att man själv har fått stryk.

(Torsten reser sig upp för att gå, tar med sig sin kartong)

TORSTEN:

Nu ska skiten ut. *(tar med sig spritflaskan, ställer den i ett hörn i kartongen)*

CARLOS:

(ställer sig ivägen): Jag städar själv härinne.

TORSTEN:

Han har överskridit en gräns, har han inte? Men du ska ändå försvara honom. Fast det finns andra här i huset som tycker som jag. Titta här. *(visar Carlos det flygblad som Katerina skrivit på)* Och vet du vad jag tror? Det är inte för hans skull. För att du bryr dig om honom. Jag tror att du gör det för att du föraktar såna som mig. Du ser ner på mig som på nån sorts ordningsman i klassen och redan då, redan som en liten skit hade du bestämt dig för att glida ovanpå.

CARLOS:

Du är på mitt kontor. *(plockar ifrån honom flaskan.)* Får du ingen sprit hemma?

TORSTEN:

Och du? Vad får du hemma?

(Carlos svarar inte. Tar flygbladet och tittar på underskriften)

TORSTEN:

Du kan bara inte låta bli att vara elak du. *(tar tillbaka flaskan för att gå ut. Det utbryter någon sorts handgemäng. Carlos tar flaskan igen)*

CARLOS:

Du vet ingenting.

TORSTEN:

Nej det är det som är problemet. Jag hittar bara en jävla massa papper här. Här. Mina kvitton. Fint inklistrade. Jag jobbar tydligen här. Eller hur jag nu ska förstå det.

CARLOS:

Du behöver inte alls försöka förstå.

TORSTEN:

Och varför inte det? En sak har du aldrig fattat. Och det är att när du föraktar mig så föraktar du Margareta också. För hon har varit gift med mig i trettifem år. Så det är trettifem år av hennes liv.

CARLOS:

(efter en stund) Vill du att jag ska vara Margareta?

TORSTEN:

Ingen kan vara Margareta.

CARLOS:

Nej. *(dricker ur hennes glas)*

TORSTEN:

Vem tror du att du är egentligen?

CARLOS:

Jag vet inte.

TORSTEN:

Nu ska skiten ut. *(går)*

SCEN 13 TRE VISE MÄN

(Det ringer i telefonen uppe i Katerinas kök. Men Nadja är inte där, hon är ute på gården med Dante och leker krig eller kärlek med krubbfigurerna. Hon har Dantes tröja på sig ovanpå pyamasen. Uppe i lägenheter stirrar Julens Ängel på telefonen, vågar till slut lyfta luren men kan ju inte säga nånting i den.)

KATERINAS RÖST:

Nadja! Förlåt att jag väcker dig men du måste komma ner och släppa in mig, jag skulle bara ta en cigg. Det finns ju inga telefonautomater längre. Och den där jävla koden. Är du där? Nadja? Nadja vad är det? Har det hänt nåt? Nadja? *(Samtalet bryts. Julens ängel lägger försiktigt ifrån sig telefonluren.)*

(ute)

NADJA:

Och ifall du var hemlös? Vilket skulle du då välja? Sopcontainer eller frysa ihjäl?

DANTE:

Sopcontainer låter lite trångt tycker jag. Jag skulle välja nattbussarna. Jag skulle kapa en nattbuss och resa till varmare trakter.

NADJA:

Jag skulle kapa en nattbuss och åka upp till Nordkalotten.

(Torsten kommer ut med kartongen och flaskan. Försöker dölja flaskan när han upptäcker sällskapet därute.)

DANTE:

Nordkalotten?

NADJA:

Ja. Och fråga tomten om han har nån julklapp åt mamma. *(tittar på Torsten)* För jag har ingen. Hon önskar sig aldrig något.

DANTE:

Vill du att jag ska gå och leta efter henne åt dig?

NADJA:

Nej. Det behövs inte.

(Carlos kommer också ut efter Torsten. Står i dörren och tvekar. Bakom honom slinker Julens Ängel ut igen utan att bli sedd. Torsten tittar inte åt Carlos utan tränger sig in till behållaren för återvinningspapper)

TORSTEN:

Ursäkta mig.

CARLOS:

Torsten?

DANTE:

Man kan aldrig veta vad en annan människa önskar sig.

NADJA:

Jo. Jag vet vad du önskar dig. Du vill vara jultomte hos oss. *(tittar på Torsten och Carlos)* Vi går in. *(börjar plocka ihop krubban i kartongen igen)* Kom! Vi har klister.

CARLOS:

Torsten?

(Dante ler mot Carlos)

DANTE:

Carlos! Det är en fin kväll. En särdeles fin kväll.

CARLOS:

(lite frånvarande) Vad har ni där? En krubba? Med änglar och jungfru Maria och hela servern?

NADJA:

Vi hittade den i soptunnan. Dante ska vara jultomte hos oss. *(tvekar lite)* Är det du som har advokatbyrån?

KATERINA:

(skyndar in) Nadja!

TORSTEN *(till Carlos)*:

Om dom hittade den i soporna så är det sopor, inte sant?

KATERINA:

Nadja du har ju pyamas.! Vad gör ni? Är det ingen som har nyckel? Jag försökte ringa men det var så konstigt. Var det nån annan uppe hos dig Nadja? *(till Dante)*:
Var du där uppe?

NADJA:

Mamma vi har varit här hela tiden.

TORSTEN:

Och lekt med sopor tydligen. *(dråsar omkull)*

NADJA:

Du var inte hemma.

KATERINA:

(till Dante): Vad håller du på med egentligen? *(spänner ögonen i Dante men tittar sen bort igen)* Nadja du fryser.

NADJA:

Nej.

KATERINA *(till Dante)*:

Nu kunde det ha passat med den där rocken. Nu. Du kunde ha tänkt lite.

NADJA:

Sluta. Jag har hans tröja. Sluta mamma. Sluta bara!

KATERINA:

Vad är det Nadja? Säg.

NADJA:

Det här kom i brevlådan. *(tar upp ett flygblad som hon haft med sig ut och ger det till Katerina)*

CARLOS:

Jag har problem, Torsten.

NADJA:

Ingen skulle skriva på en sån grej. Eller hur mamma?

DANTE:

Får jag se?

(Dante går fram och tar pappret, Katerina tvekar att ge det till honom, sen gör hon det i alla fall och han läser det.)

CARLOS:

Ekonomiska problem. Det är så det är.

KATERINA:

(till Carlos) Advokaten. Det är du va? Varför öppnade du inte?

CARLOS:

Va?

KATERINA:

Jag försökte knacka på hos dig. Du var där, först lyste det och sen inte.

NADJA:

Eller hur mamma?

KATERINA:

Det är inte så enkelt allting Nadja!

NADJA:

Vaddå för nåt? Vad är det som inte är så enkelt?

KATERINA:

Kan vi gå in nu?

DANTE:

Carlos?

NADJA:

Vad mamma?

KATERINA:

(till Carlos): Om du har ekonomiska problem så kanske du skulle koncentrera dig på dom och inte hetsa upp oss alla mot varann här i huset.

CARLOS:

Jag har faktiskt inte...

KATERINA:

Bra! Alla är oskyldiga! Då går vi in då allesammans. *(till Nadja)* Kom.

NADJA:

Men vad är det som inte är så enkelt mamma? Tycker du att han ska flytta? Tycker du det?

DANTE:

Det är inte hans papper. Det är inte han som har skrivit det här. *(Lämnar pappret till Carlos. Går till porten och börjar slå koden. Om och om igen.)*

NADJA:

Ska du gå upp? Krubban då? Vi skulle ju klistra den.

DANTE:

Det blir aldrig lika fint.

NADJA:

Det behöver inte vara fint.

DANTE:

Du och din mamma ska hålla er borta från mig. Jag passar inte bland folk. Så är det bara. Så enkelt. Har du inte fattat det? Är du så dum? *(plötsligt fungerar koden och Dante går in. Just innan dörren ska slå igen kastar sig Katerina fram)*

KATERINA:

Dörren! *(fångar den.)*

CARLOS:

(Med det påskrivna flygbladet i handen) Så det är inte du som är Katerina då?

KATERINA:

Här Nadja. Kom!

CARLOS:

Som har skrivit på här? På hans det här? *(nickar åt Torsten till)*

(Nadja tittar på Carlos, på Torsten, på Katerina, på Carlos igen. Häller ut krubbfigurerna på marken. Går in)

KATERINA:

(till Carlos): Tack så jävla mycket! *(Går in. Dörren slår igen)*

CARLOS:

Fan jag fryser.

TORSTEN:

Det ska vara kallt på vintern. Jag är glad när det är kallt på vintern. *(börjar plocka ihop krubban)* Då är det i alla fall nånting som är rätt. Som är som det ska. Och var är herdarna?

(Torsten letar överallt men hittar inte. Letar i kartongen, letar på marken, letar till slut i soptunnan där han en gång slängde krubban. Hittar inte herdarna, hittar däremot pepparkaksdegen.)

CARLOS:

Vi går in nu Torsten.

TORSTEN:

Varför det? Varför skulle vi göra nåt tillsammans?

CARLOS:

Okej. Jag går in. *(slår koden. Går in.)*

SCEN 14 DU DÄR, DU MED VINGARNA

TORSTEN:

Du där, du med vingarna. Ja jag ser dig fast fan så skönt vore det om jag inte gjorde det. Jag menar skulle det inte vara bättre om jag låg i min säng istället för att dricka sprit härute tills hjärncellerna dansar hambo i huvet. Skulle det inte vara bättre för alla parter som dom säger? Ja jag ser dig. Du ser för jävlig ut. Vad fan ska du föreställa? En ängel? En ängel. *(vänder upp och ner på spritflaskan så det sista rinner ut på marken. Tittar på sin hand.)* Ringen. Jag har tappat bort ringen, Margareta. *(Dråsar omkull. Ängeln vet inte om han ska fly eller stanna. En lampa tänds i Nadjas sovrum)*

NADJA:

Jag hatar dig.

(Katerina svarar inte)

NADJA:

Kan du gå?

KATERINA:

Jag tänkte att vi har det bra som vi har det. Du och jag.

NADJA:

Kan du gå?

(Katerina svarar inte)

NADJA:

Har vi det bra som vi har det? Och vad har det med honom att göra?

KATERINA:

Jag tänkte fel. Jag frös. Jag blev rädd. Jag kanske inte har det så bra alla gånger.

(Nadja svarar inte)

KATERINA:

Nadja...

NADJA:

Kan man få sova nån gång?

KATERINA:

Javisst.

(Katerina släcker och går ut ur Nadjas sovrum och in i köket. Tar upp den avlagda telefonluren, tittar på den och lägger den på sin plats. Ljudet av en blodtrycksmätare hörs igen ifrån halvmörkret inne hos Carlos)

CARLOS:

När man föds skiljs hjärtats kammare åt. Väggen sluts. Det är funktionellt. Det är till och med livsavgörande. Det syresatta blodet måste hållas isär från det som kommer tillbaka från kroppens alla lemmar och är förbrukat. Jag har satsat allt på att hålla isär. På att hålla tröttheten borta. *(kastar blodtrycksmätaren ifrån sig så att den slår i väggen)*

(Inne i sitt kök bestämmer sig Katerina för att slänga delarna till pepparkakshuset och packar det i en soppåse som hon tar med sig ut. I trapphuset står hon stilla ett ögonblick. Går sen åt fel håll. Upp till Dantes ytterdörr. Granskar den som för att se att hon kommit rätt. Ställer sig tätt intill och talar genom dörren utan att knacka eller ringa på.)

KATERINA:

Du. Är du vaken? *(får inget svar men fortsätter ändå)* Spelar det verkligen nån roll vad jag tycker? *(lyssnar återigen efter svar. Fortsätter)* Vi är bara människor i ett hus. *(granskar sin soppåse)* Jag tänkte att jag behövde sätta en gräns. Du vet som psykologerna säger. Du behöver ha lite gränser. Som brandväggar. Men det behövs inte fler brandväggar. Det behövs fler människor som brinner i den här världen. *(lutar huvudet mot dörren)* Öppna inte om du är där. *(lyssnar efter ljud)* Lyssna inte på vad jag säger. Jag vet inte ens om jag är bra för henne. Jag lär henne fel saker. Att stänga dörren. Att stanna hemma. Jag sätter gränserna på fel ställen. Jag lär henne allt jag inte tror på. Dante? Tror du på nåd Dante?

(Carlos, inifrån sin lägenhet, knackar på mellandörren till Dantes rum.)

CARLOS:

Dante?

(Dante tänder lampan. Reser sig och letar rätt på sina hyrespengar)

DANTE:

Vad är det som är heligt? Pengar är heliga. Därför måste jag i första hand tänka på pengar, eller hur? I denna stund. I en stund som denna. När julen närmar sig.

CARLOS:

Dante för fan..

DANTE:

Jag vet inte varför du knackar. Du har ju nyckel.

CARLOS:

(genom dörren) Du stannar så länge du vill. Det var bara det jag ville säga.

SCEN 15 ETT INTENSIVT LJUS

(Ett intensivt ljus tänds i hela huset. Margareta sitter med badrumsvågen i famnen, omgiven av skor och väskor i en packning som ser ut att ha kommit av sig. Carlos står med huvudet lutat mot mellandörren. Nadja sitter upp i sin säng. Tar av sig Dantes tröja. Viker ihop den. Katerina står i trapphuset med soppåsen i handen, går långsamt neråt i huset, sticker in huvudet genom den öppna dörren till Margaretas lägenhet)

KATERINA:

Hej. Förlåt att jag stör. Det stod öppet.

MARGARETA:

Hej.

KATERINA:

Jag bor härovanför. Jag ville säga en sak till din man egentligen.

MARGARETA:

Ja.

KATERINA:

(kliver in försiktigt) Är han inte här? Mår du bra? *(Margareta svarar inte)* Behöver du hjälp med nånting?

MARGARETA:

Du kan ta den här *(lämnar över badrumsvågen till Katerina)* Han är inte här. Jag packar.

KATERINA:

Jaha. *(det blir tyst en liten stund)* Ska du åka nånstans?

MARGARETA:

Får jag fråga dig en sak? När slutar man att ha ansvar för en människa?

KATERINA:

Jag vet faktiskt inte. Jag vet bara när det börjar.

MARGARETA:

Ja. Allt det här...

KATERINA:

Man har sig själv också. *(ser sig om)* Ska du vara borta länge? Över jul? Glitter och allt..

MARGARETA:

Vet du jag kom just på vart jag vill åka. Och det var ju tur för jag har redan ringt efter taxin.

(Carlos tittar in försiktigt genom den öppna dörren)

KATERINA:

Vart då?

MARGARETA:

Carlos! Hej.

CARLOS:

Hej. Det var öppet. *(kliver in)* Jag ville bara säga att jag inte vet om jag skötte det så särskilt bra. Det där med Torsten. Så det blir så? Du reser?

(Nadja dyker upp, fortfarande i pyamas med den ihopvikta tröjan i en fin påse. Stannar i dörröppningen utan att synas.)

KATERINA:

Det där pappret. Jag ångrar mig. Bara så ni vet. Det var egentligen bara det jag ville säga. Jag vet att jag inte är med i föreningen eller nånting.

CARLOS:

Den där föreningen, den...

KATERINA:

(får syn på Nadja) Men lilla gumman!

NADJA:

(står kvar i dörröppningen) Jag har hans tröja. Jag vet att han tycker jag är dum men han kanske behöver sin tröja. Jag tänkte hänga den på dörren.

KATERINA:

Han tycker inte du är dum. Kom. Jag kan ta den. *(tar kassen från Nadja som ser på sin mamma och sen försvinner ut i trapphuset.)*

KATERINA:

Jag ska väl gå.

CARLOS:

Vänta. (*plockar ner en rock från klädhängaren i hallen*) Jag undrar om du kan hjälpa till med en sak?

KATERINA:

Hjälpa till? Med vaddå?

SCEN 16 PEPPARKAKSHUSET

NADJA:

I morgon är sista skoldan. Sen kommer lovet. Jag tror att vintern är till för att vara före och efter jullovet. För att bädda in det. För julen måste ha ett lager av snö och vinter omkring sig eftersom den själv är så varm. Vi skulle inte orka med all kärlek på julen annars.

(Nere vid sopstationen försöker nu Julens ängel med sitt spö eller på annat sätt att väcka Torsten. När det inte fungerar ger han upp och tänker ut andra sätt att värma honom lite. Med kartonger? Med sin kropp? Har en ängelkropp nån värme? Margareta kommer ut genom porten, ängeln skräms på flykten. Margareta ställer ifrån sig sin resväska och ser efter hur Torsten mår. Carlos och Katerina kommer ut också dom.)

MARGARETA:

Han sover.

KATERINA:

Gå nu. Taxin väntar inte. Eller vill du stanna?

MARGARETA:

Nej. *(går, tvekar ändå)* Jag såg en ängel. Vad betyder det när man ser en ängel?

CARLOS:

(ler) Att man behöver semester, Maggan.

(Maggan går/åker iväg med taxin. Det fladdrar till som av änglavingar när den far iväg. Carlos och Katerina hjälps åt att svepa en extra rock om Torsten och få upp honom på fötter för att ta in honom)

CARLOS:

Kan vi gå upp till dig tror du? Jag gav bort mina nycklar till din tjej.

KATERINA:

Dina nycklar? Varför det? Gav du dina nycklar till Nadja?

CARLOS:

Hon förtjänade dom väl bättre antar jag. Kom nu Torsten. Nu ska vi in och tina upp dig lite.

TORSTEN:

Jag har en pepparkaksdeg. Vi kan baka. Så slipper Margareta. Hon kan ju inte alltid hålla på att baka.

CARLOS:

Maggan har gått.

TORSTEN:

Vaddå gått? Vart har hon gått?

KATERINA:

Hon har inte gått. Hon har rest.

TORSTEN:

(sliter sig häftigt loss) Har hon rest?

CARLOS:

(tittar upp) Vad är det där?

SCEN 17 TILL DOM HEMLÖSA

(Dante står i sitt öppna fönster och viker sedlar till flygplan som han slänger ut genom fönstret. Nadja ser på)

NADJA:

Det är till dom hemlösa va?

DANTE:

Alla människor är hemlösa.

NADJA:

Nu kan du inte betala hyran.

DANTE:

Nej.

NADJA:

Är du glad?

DANTE:

(tittar på Nadja) Vill du hjälpa mig?

NADJA:

Ja.

DANTE:

Här.

Vi lär dom att flyga!

(ute eller inne, uppe eller nere)

KATERINA:

Jag vet vad det egentligen betyder. Det där när man ser en ängel. *(tar fram Dantes tröja ur påsen)* Ängeln har inte valt att vara en ängel. Det är vi som ser honom så. Och närsomhelst är det morgon.

SLUT